

Géczi János

Két poszt

1.

Hogyan érkezik, ha betoppan,
s ha elmegy, miképpen távozik,
arról semmi nem tudható, pedig
jól értesültek, akik hallgatnak
róla. Megkülönböztethető vagy
sem a látomástól a valóság,
s mi teszi azokat, mint a lencse,
kicsivé vagy naggyá? Hogy fényből
burok feszül rajtuk, a tekintet
érezkelheti-e?

Egyszer azt
mondom róluk, reggelente tiszta
zöldek, máskor, hogy a szín a szem
adomány. Hiába hazudozok,
igazam van így is, úgy is?

2.

A címszereplő és társai
extravagánsak, némely jegyüket
leszámítva a szöveggé válás
során nyerik el személyiségüket.
A bizonytalan körvonalak
élesebbé válnak, de a kontúrhoz
később sem illeszkednek a formák.

Posztmodern vagy poszthumán
látásmóddal pillantva rájuk,
különbözőt érzékelek belőlük,
hiába ugyanaz a szem. Félő,
a tárgyat tekintve én sem vagyok
számukra azonos. Engem másként
azonosítanak, tekintettel
a motor kerekére vagy a fék-
pofákra, ha, mint mondatai
révén a szerelési útmutató,
a megértés száguld felém,
s másként, ha eltapos és elhagy.

Nem tudom, a táj látható-e
száguldás közben, vagy a Harley-Davidson
műszerfala? Vagy csak rátalál a hős
a saját helyszínére?

Semmi

Hogyan mondható el, hogy széttörik
a dörrenéstől, és szerteömlik
belőle a vakító fény? A sötét
hogyan? S bármi – ha amelyről
tudható, bekövetkezik. Az esély
lesz létező, amikor üdvözlétét
mondja a kíméletlen angyal –
betör. Nem ismerhető, hogy honnan,
és az sem, miként lesz jelenvaló.
Citeraszó sincs, nemhogy gordonkái.

Nem arról van szó, hogy egészében
kitörlődött a gépből az,
ami az életemet igazolja,
hanem, aminek korábban helye nincs,
az megjelent félelmetesen,
és előállt komor méltósággal.
Szerep annyi sem jut, mint játékfilmben,
hogy két villanó másodpercen át
perzsa ízesítésű sültcsirkét
egyek a teheráni KFC
asztalánál, önfeledten, amíg
nézem, a digitális szakács
lótuszgyökért főz kétszázhuszonöt
követője tekintete előtt.

Van, aki egyszerre kap nyolcszázézer
könyvet, szemére homályt
s a vízilóhorda éjszakai
üvöltését, hogy az isteni
iróniát megérezze. Ki az,
aki tapogatja a lapokat,
ki hallja a folyam dagonyázó
jószágait? Vészkijáratot fúr-e,
hogy a tapasztalat káoszából
napvilágra jusson, ahol
a csönd harsog s a látvány káprázatos?
Túl döbbeneten és szorongáson

nem értem a kvantumfizikát.
 Hiba révén teremti meg
 a valóságot, mely megjelenik
 a nulla és a követő pillanat
 töredéke között, magába töltve
 az antianyagot. Mellém állt,
 merev arcot borított képére,
 nem a gonosztevőét, hanem azét,
 akit még a gonosztett előtt
 szerettem meg. A gépiratok,
 miként a kámför, elillantak,
 páráként sem maradt utánuk semmi,
 amelyből a pokol kiszagolható lenne.
 Sem a luk, amelyen át a múlt
 megannyi filéje elszisszent sietve.

A semmi is megtapasztalható.

Gyűjtőszenvedély

A „CCR” és az „EL and P”
 a lomtárat kitarakja: minden
 jelentéstől mentes a jelenetben.

Diófarost nagyágy, epedával.
 A TV vonatablaka szürke.
 A világvevő sparheltplatniján

nem pattog a só. Tavalyról maradt
 pusztuló pókhálók. A disznóól
 korhad, a kert mennye a feledés

homályába zuhan. A hajnali
 háztetőök veres fantomfájdalma.
 A szomszéd macska, a rohadék.

Napról napra tágabb naprendszerre
 ürül a tér, nevenincs kisbolygókkal,
 száradt muskátlik üstököseivel.

Értelmezhetetlen horzsolások,
 hamis napkelte, kóboráram.
 Szerteporladó gyűjtőszenvedély.
 A szó, amely jobb, mint a tartalma.

Női géphang: a számhoz nem tartozik előfizető. Ami még létező, mind

valami másnak a helyére áll.

Harcos Bálint

Szimuláció M

Nem, már nem emlékszem a részletekre, csak néhány szilánkra, hogy ott lapul továbbra is a megbántottságom iránta, ahogy elsőre még közönyt hazudva állok, ahogy ott „nem mutatom”, „tartom magam”, de váratlan ellágyulok, és az apátiám elárul, bókolásba átcsap, át, úgy hízelegve, mintha én kérném az ő bocsánatát, hisz ebből, ebből itt, hogy „ő meg én”, hiányzik egy bocsánat, és *teljesítem*, és a kérés már engem hagy el, a számat, na, szóval álltam ott, már múlt időben, ő meg itt, előttem, miközben unt és fesztelen mosolyt színlelve viccelődtem, évődtem?, azt hiszem, kioktattam valami ebben-abbán, de nem beszéltem, épp ezért?, a kelletténél hangosabban, így és így nézett, ezt meg ezt mondta, mikor kéz, száj, pohár bor, ahogy beszélt, levágtam elől egy keveset a hajából, meghökkent, persze, de nyomban „lerázta”, vagy hogyan nevezzem, tűnődve csak babráltam a haját, forgattam a kezemben, markom sötétjébe szorították az ujjaim, vakon végighúztam begyeimet a túskebarna szálakon, majd hirtelen a tincset megpödörtem, hengerré sodortam, tekertem és tekertem, ezt, a szálait feszítve sorban, és míg csevegtünk, és az arcát néztem, ő meg az enyémet, a hajféreg lent megfeszült, és tömörebb lett és keményebb, kínjában összegömbült élve, mintha épp kövülne meg, aztán a henger áttetsző lett és sima, mint az üveg. „Nézd, át tudsz rajta látni”, és a fénybe fölmutattam, a cső két vége összenőtt, és rángott egyre, mozdulatlan, ezért, csurig az ujjamat az olló két szemébe öltve, elnyestem, és a műanyagból sárga lé spriccelt a földre, a folyadék kicsordult, már csak egy kevés maradt a héjban, a gumicsonk meg elkonyult, hevert petyhüdten és alétlan. Többé nem láttalak, de a nézésed néha földidéztem, azt sugallta, „tudom: tudod: *tudom*, ezt tartsad észben”, pedig dehogy tudtad, csupán fölizgatott ez, az előleg, és én csak ezt az űrt hittem az eleve adott erődnek.